

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil sige til hr. Breckmann, at man behøver ikke at have gået på en økonomisk skole i Skotland for at kunne det simple regnestykke, at 1 mia. kr. i det færøske nationalbudget betyder, at færingerne ikke kunne have givet tre gange skattelettelser. Hvorfor skal færingerne køre rundt i biler til en tredjedel registreringsafgift? Hver eneste gang man vedtager, at færingerne skal lettes, ved man, at 20 pct. af det vilkårlige beløb, man måtte belaste den færøske økonomi med, får de i socialhjælp fra Danmark. Så enkelt er det.

Vi har altså ikke nogen steder, hvor vi får 20 pct. af et hvilket som helst budget, og det synes jeg at færingerne skal tænke på. Jeg synes, at når man modtager penge fra andre i den størrelsesorden, kræver det, at man omgås sine egne penge med omhu og andres med endnu større omhu.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Fru Kirsten Jacobsen kan gentage sine påstande så ofte hun vil. Det er dog en kendsgerning, at det færøske Lagtings budget og dermed det offentlige forbrug på Færøerne er 70.000 kr. pr. indbygger pr. år sammenlignet med 80.000 kr. pr. indbygger pr. år her i Danmark. Det vil sige, at Danmark har et større offentligt forbrug pr. indbygger, end Færøerne har, og når jeg nævner de 70.000 kr., er det iberegnet det danske statstilskud. Det vil sige, at vi forbruger ikke mere end det, vi selv kan præstere, og de penge, der tilsendes Færøerne fra den danske statskasse hvert år.

Og husk så endnu en gang på, at det danske bloktilskud til Færøerne flyder tilbage til Danmark. Det vender på en tallerken i Tórshavn, og så kommer det tilbage enten som renter af den gæld, vi har stiftet, og/eller som en værdiskabelse i den danske økonomi, der tilsammen overstiger bloktilskuddets årlige værdi.

Det er bare nogle nationaløkonomiske kendsgerninger, som er blevet bevist igen og igen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg har et forslag til hr. Breckmann, som jeg håber vi kan blive enige om her og nu sådan en sen aftentime. Hvis det danske bloktilskud på 1 mia. kr. ikke gavner Færøerne noget som helst, men vender på en tallerken i Tórshavn og kom-

mer tilbage til København, skulle vi så ikke spare den danske stat for frimærket og transportpengene og lade det blive i København?

Frank Aaen (EL):

Jeg skal for mit vedkommende bare kort sammenfatte, hvad jeg synes er konklusionen på sådan en debat som den i dag.

Det er jo i virkeligheden en ret alvorlig sag, vi har haft fat i, på den måde, at den ikke bare gik ud over færingerne, men også med hensyn til, hvad den siger om os selv, om Danmark. De 2.500 sider og den debat, vi har haft, beskriver i virkeligheden et mafialignende forløb, hvor myndighederne i stedet for at bruge lovgivningen og det tilsyn, der skulle være med en bank, systematisk kørte et tæt samspil med Den Danske Bank, hvor man lavede hemmelige aftaler og førte en politik, der flyttede rundt på et milliardbeløb. I virkeligheden var det jo et kæmpe-tyveri, der blev gennemført.

Så vidt jeg har hørt, har næsten alle, hvis ikke alle, partier i dag erkendt, at Den Danske Bank var ufin, og at den snød færingerne. Der er lidt forskel på, hvor galt man synes det var, men man snød færingerne. Det er jo i virkeligheden utroligt, at vi i Danmark skal notere nogle ting, som vi normalt forbinder med andre lande, i hvert fald i vores egen selvforståelse, nemlig at danske myndigheder hjælper en meget stor bank med at snyde en lille befolkning for et beløb på flere hundrede millioner kroner.

Det er det forløb, vi har fået beskrevet, og så står vi tilbage med den viden, at det er sket, og at vi enten må drage den konklusion, at vi må revurdere vores opfattelse af embedsværket i Danmark – for vi har hidtil pralet med, at vi havde stor tillid til embedsværket, der gjorde, som politikerne sagde, og hvis det, vi nu har oplevet, ikke er foregået med politisk tilslutning, er der jo grund til at revurdere historien – eller, og det tror jeg nu mere på, at nogle politikere under dette forløb har vidst mere, end de i dag havde vilje til at indrømme, at der sidder politikere i denne sal fra såkaldt ansvarlige politiske partier, som har været med til at sige, sådan gør vi, mos på, men som i dag ikke har det politiske mod til at indrømme, at det var dem, der tog den afgørende beslutning på et eller andet tidspunkt i efteråret 1992/foråret 1993.

Jeg synes sådan set, det er forstemmende, at vi i virkeligheden står tilbage med hårde anklager mod vores embedsværk, og at der ikke er